

entrevista

Entrevista a Sebastià Castells,

“Treballant a Aedipe Catalunya he estat feliç”

Amb motiu de la jubilació del gerent d'Aedipe Catalunya durant 9 anys i coordinador d'aquesta publicació, Sebastià Castells, entrevistem aquest personatge de sòlid i extens bagatge professional. Ara, la família, el seu hort i temps per sí mateix son el punt de mira d'un home entranyable, entusiasta i d'afable tracte, que mira el futur amb il·lusió, i que diu adéu amb la satisfacció de la feina ben feta, tot disposat a gaudir d'aquesta nova etapa de la vida sense desvincular-se del que més li ha satisfet: el contacte amb les persones.

Mònica Daluz. Periodista

Ja li deia la seva mare: “Sebastià, ets un xerraire!” I ves per on que aquesta qualitat ha conduït en Sebastià Castells a comandar equips amb un singular tarannà. I és que connectar amb les persones és la seva vocació.

Una educació humanística, al seminari de Vic, va constituir, com ell mateix reconeix, “una base important per al meu desenvolupament professional i per dedicar-me de la manera que ho he fet, a la direcció de persones”. Fill d'una família nombrosa, el segon de set germans, el nostre protagonista va incorporar-se al món laboral tot havent tornat del servei militar, quan, gràcies a un familiar, entrà a Fomento de Obras y Construcciones com a administratiu. “Després de dos anys –explica– ja estava avorrit: fer nòmines, informes i demés, no m'omplia; jo necessitava tenir relació amb la gent”. La trajectòria professional d'en Sebastià discorre en paral·lel i impregnada del moment històric que li va tocà viure. Anys convulsos, rabiosos fins i tot, amb vagues “d'un alt nivell d'agressivitat” –recorda–, amb un sindicalisme que bullia en aquella època de transició democràtica al Baix Llobregat, “el cinturón rojo”, en deien”. Ja com a cap de Personal i en una empresa del sector metal·lúrgic de Cornellà, amb 170 treballadors, Industrias Mata, “vaig viure –relata– acomiadaments massius per temes polítics, que em van aportar una profunda experiència des de la perspectiva de les relacions laborals.”

Ja als 80, i ara al Besòs, “vaig viure, i patir, la reconversió del sector tèxtil a

Indústries Sala, una empresa familiar amb uns beneficis socials impensables en l'època actual; ens donaven dues mudes de llençols l'any i ens venien jaquetes de marca a baix preu... Va ser una experiència molt interessant a nivell professional. Vaig entrar com a ‘jefe’ de Relacions Laborals, relacions aquestes molt dures, fins i tot a nivell personal: vaig patir persecucions i amenaces, i vaig haver d'amagar la família i de can-

“La figura del director de Recursos Humans no ha estat mai massa ben entesa, i els propis professionals no hem sabut explicar-la massa...”

“Fer nòmines, informes i demés, no m'omplia; jo necessitava tenir relació amb la gent”

viar de domicili una temporada...”

“Al 86 –prosegueix el nostre interlocutor–, després d'un procés d'acomiadaments negociats, i de passar uns mesos a l'atur, vaig recalar a l'Aliança, on vaig començar com a Cap de Relacions Laborals, passant a Director de Personal, primer, i a Director de Recursos Humans, més endavant, i on vaig tenir l'oportunitat d'experimentar un gran creixement professional.” Castells destaca d'aquells anys l'enriquiment personal, pels grans amics que va fer i la relació amb les persones “que vaig tenir l'oportunitat de conèixer.”

“També van haver-hi aspectes negatius –esmenta amb to greu–; fets que em van marcar molt personalment:

entrevista

vaig gestionar el primer expedient de regulació de Catalunya en el sector sanitari. Vam acomiadar 625 persones al 1993. Tres anys més tard em va tocar 'liderar' un altre expedient, en aquest cas bastant més dolorós i dur, perquè va implicar, entre d'altres coses, el tancament d'una clínica a Sabadell, la fusió de dos hospitals a Barcelona i l'acomiadament de més d'un company de feina a nivell directiu."

Parlar amb en Sebastià Castells és assistir a l'evolució de la concepció de les relacions laborals. "La figura del director de Recursos Humans no ha estat mai massa ben entesa, i els propis professionals no hem sabut explicar-la massa... És una figura que sempre ha estat percebuda com el 'dolent de la pel·lícula'. En aquest sentit, la direcció de recursos humans ha passat per diferents etapes: en un primer moment, podia ser un guàrdia civil retirat, perquè era qüestió de disciplina; després va passar a tenir un àmbit tècnic, amb la introducció de la legislació, per tant ha-

"EADA va publicar, el 2009, el llibre '50 historias de éxito. De los sueños personales a los logros profesionales', i la meva història era una d'elles."

via de ser cosa d'advocats; més endavant va derivar cap a la psicologia, fins que va adquirir un caràcter més generalista. Hem passat a tenir màsters en Direcció de Recursos Humans, és a dir, la figura de director de RH ja no ha de ser la d'un advocat ni la d'un psicòleg, sinó d'un especialista generalista. Per això, estic molt d'acord amb aquesta nova tendència que des d'Aedipe es vol implantar: la direcció de persones, no la direcció de recursos humans. La direcció de persones va des del director general fins tots els qui tenen la responsabilitat de dirigir un equip. El que fins

... Fent d'avi

2 aniversari

Tu explosión de ideas

Tenemos la inspiración perfecta para tus ideas dentro de la revista de packaging Feedpack news.

Te ofrecemos las innovaciones clave de la cadena de producción del packaging: desde el proveedor de maquinaria, material o servicios, siguiendo con el fabricante de envase primario y secundario o logística, hasta llegar al punto de distribución.

Feedpack news se ha convertido en un punto de referencia con presencia en todo el sector del packaging con más de 20.000 ejemplares avalados por OJD.

La actualidad en packaging,

feedpack ^{news}

Consulta nuestra revista online: www.feedpacknews.com

entrevista

Preparant el Congrés del 2009

Castells al seu hort de Sant Pere de Torelló

ara era el director de RH ha de ser un consultor per a altres directors.”

... I després de 17 anys capitanejant equips humans a l'Aliança, arrel la intervenció de la Generalitat, es va quedar sense feina, i a maig de 2003 “la Junta d'Aedipe Catalunya, en aquell moment presidida per Susana Gutiérrez, em va oferir la possibilitat de gestionar l'associació, i vaig entendre que ‘hi havia vida més enllà’ de l'Aliança... —explica emocionat—.”

Durant la conversa Castells no vol oblidar la gent que més l'hi ha fet costat, sense posar-hi nom propi per no oblidar ningú, ni les fites assolides des de la gerència de l'Associació, entre d'altres: “arribar als 1.000 socis al 2005; el llibre que vam escriure el 2008 sobre responsabilitat social aplicada a la direcció de persones; la jornada Parlem de Lideratge, basada en el lideratge de Guardiola; la direcció executiva del 45 Congrés Internacional de Direcció de Persones; la publicació, per aquest Sant Jordi, del llibre Experiencias que Transforman, llibre de Sant Jordi 2012; l'Observatori de RH, o el Foro Barcelona per al desenvolupament del talent, que hem posat en marxa aquest any, i sobre tot el constant reconeixement explícit o implícit dels associats i associades.”

SEBASTIÀ, L'HOME

Amb 66 anys complerts, una salut de ferro l'ha acompanyat al llarg de la seva vida: “com a bon treballador —bromeja— si me'n constipo, agafó el refredat dividendes a partir de les vuit del vespre fins dilluns al matí.” Aquest home rialler i vitalista agraeix i reconeix la dosi de sort que la vida li ha reservat, i ho trasllada al seu fill en forma de consell: “la sort que ha tingut el teu pare no esperis tenir-la tu; si no tens estudis universitaris, difícilment prosperaràs...”, explica, referint-se al seu èxit professional tot i no haver acabat la carrera de Dret. “Però el meu èxit professional —puntualitza—, va molt més enllà de les fites assolides; he estat feliç treballant a Aedipe Catalunya, m'ho he passat molt bé.”, però fa una advertència sobre aquesta qüestió: “hi ha un perill en el fet de gaudir molt treballant, i és que la vida privada se'n ressent molt. Jo he dedicat moltes hores a la feina, lluny de la família. La professió no ens ha de fer perdre la vessant personal... A mi no em preguntis títols de pel·lícula ni coses per l'estil...” Però ara ve el punt i apart. Dedicar-se a les seves aficions, entre elles “escollir la meva música preferida, com en Raimon, en Leonard Cohen, Georges Moustaki o Serrat, i anar al futbol i al basquet; tant la meva dona com jo som molt cullés! —comenta alegrement— A més, tinc un hort a Sant Pere de Torelló on passo moltes hores cultivant tomàquets, mongetes, faves, carbassó, patates...” Però sens dubte, per en Sebastià, ara és l'hora de la Glòria, la seva dona, l'Eloi, el seu fill, i, sobre tot, de l'Anna, la seva neta, que és la seva major alegria.

Celebració dels 90 anys de la mare

